

У синюватій сутіні долин,
у глушині вологих улоговин
спинився і загуснув часоплин,
стужавів і затверднув, як бурштин,
що мерехтіння сонячного повен.

Ти тут один посеред гір, один.
Ходу свою, сповільнюючи, стишуй
і не стріляй благословенну тишу —
либонь же, не вбивать прийшов сюди.

Чи знаєш ти країну ще тихішу,
щоб попасати череду годин,
у розкіш тиші душу утопивши?

Не скрикне птах... Не ворухнеться тінь...
Хіба що в ягелі сухому писне миша...
Раює осінь, листям заваливши
гірську країну —
Сіхоте-Алінь.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.